

til vedkommende Sted. Hvis Bestemmelsen om de 24 Timer bliver staaende, forekommer det mig isørigt, at man godt kunde stryge Ordene „naar Omstændighederne ikke ere til Hinders derfor“; de staa i Virkeligheden overflødige, de behøve ikke at blive staaende for at sikke den Skibsfaptain Straffrihed, som undtagelsesvis i Virkeligheden ikke har været istand til at gjøre Anmeldelse inden de 24 Timer. Jeg skal dernæst gjøre nogle Bemærkninger til § 5, 2det Membrum, hvor der staar, at „Skipperen bør forsyne sig med fuldstændig Udskrift af Søforhøret“. Det er mig ikke ganske klart, hvad Meningen er med denne Bestemmelse. Er Meningen den at henlede Skipperens Opmærksomhed paa, at han gjør bedst i, at gjøre dette, saa er det fuldstændig rigtigt, men saa staar jo Bestemmelsen overflødig, saa kan man udelade den. Er Meningen derimod den, at paalægge Skipperen en ubetinget Forpligtelse til at forsyne sig med en fuldstændig Udskrift af Søforhøret, forekommer det mig ikke rigtigt at paalægge ham en saadan ubetinget Forpligtelse. Faktisk vil naturligvis Skipperen, naar han har ladet optage Søforklaring, saa godt som altid lade sig give en Beskrivelse, men det er jo Noget, man kan overlade til ham selv, om han vil gjøre det eller ikke. Man kunde jo tænke Tilfælde, hvor han for Dieblicket var tilfreds med at lade sit Mandskab afgive Søforklaring og for at spare Udgifterne vilde afvente, om han behøvede at tage Forklaringen beskrevet, nemlig naar det kom til en Retsdag. Jeg mener derfor, at Sætningen kunde udgaa, saameget mere, som den i en anden Henseende er noget tveetydig. Der staar, at han skal forsyne sig med en fuldstændig Udskrift af Søforhøret. Men efter denne Lov betyder jo Søforhør ikke blot det, vi nu kalde Søforklaring, men ogsaa den kriminelle Undersøgelse. Lovforlaget er jo affattet saaledes, — isørigt meget hensigtsmæssigt, — at det Søforhør, der træder i Stedet for den tidlige Søforklaring, kan glide over i en kriminel Undersøgelse. Men nu staar denne Bestemmelse efter Reglerne om det fuldstændige Søforhør. Det synes saaledes efter Bogstaven, at der paalægges Skipperen en Forpligtelse til at tage hele Søforhøret beskrevet. Men det vilde være urimeligt at paalægge ham en Forpligtelse til at lade beskrive, hvad der ofte ikke har den allermindste Interesse for ham, nemlig hele den kriminelle Undersøgelse, der mulig er sat i Værk mod hans Styrmand eller en af Mandskabet. Jeg skal derfor tro, at det i det Hele var rigtigt, om denne Sætning udgik. Jeg skal derhos med Hensyn til dette Stykke endnu gjøre opmærksom paa, at Bestemmelsen om Erlæggesen af Betaling for Udskriften er alene knyttet til Bestemmelsen om, at Andre kunne faae Udskrift, men ikke til Bestemmelsen om Skipperens Udskrift. Der er jo ikke nogen Tvivl om, at han skal betale, men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at denne Paragraf

vistnok er noget mindre heldig affattet. Man kunde isørigt vistnok overmaade bestemt i § 5 stryge denne Bestemmelse om Betalingen og flytte den hen til § 23, hvor der tales om, at „for Søforhør erlægges de hidtil for Søforklaring givne Gebyrer“, saa at der kommer til at staa: „for Søforhør og Udskrift af Søforhør til civilretligt Brug erlægges de hidtil“ o. s. v. — Jeg skal dernæst gjøre nogle Bemærkninger til § 7. Denne Paragraf forekommer mig i flere Henseender mindre heldig affattet. Den indeholder en Sammenstilling af temmelig forskellige Materier. Først indeholder den de Bestemmelser, som aabenbart refererer sig til de 6 foregaaende Paragrafer, nemlig en almindelig Bestemmelse om, at, naar Skipperen er omkommen eller af anden Grund ikke kan foretage, hvad der skal foretages med Hensyn til Optagelse af Søforhør med Videre, bliver det den Næstkommanderende i Skibet, altsaa ordentligvis Styrmanden, hvem denne Forpligtelse paahviler. Dernæst kommer 2det Stykke, som omtaler et særligt Tilfælde, nemlig hvorledes der skal forholde, naar et Skib er forsvundet; det paalægges da Rhederen for dette Tilfælde at gjøre Indberetning til Justitsministeriet. Dertil knytter sig saa i sidste Stykke en Straffebestemmelse, som kun har Hensyn til Forsømmelse af de i denne Paragraf og i § 6, 1ste Stykke, omhandlede Forpligtelser. Naar man imidlertid holder sig til Ordet, indbefatte de Forsømmelser, som skulle straffes paa den her omhandlede Maade med Bøder fra 10 til 200 Kr., Styrmandens og de andre Kommanderendes Forsømmelser, naar Skipperen er borte. Man faar altsaa det Besynderlige, at Straffebestemmelsen for Skipperen findes i § 1, og Straffebestemmelsen for Styrmanden, naar han maa træde i Skipperens Sted, i § 7 3die Membrum, samt at Minimum for Straffen for Skipperen er 4 Kr., medens Minimum for Straffen for Styrmanden er 10 Kr. Jeg skal endvidere henvise til en anden Anomali, som her kommer frem. 3die Membrum i § 7 henviser til § 6 1ste Stykke, der taler om Skipperens Anmeldelsespligt i Udlandet. Minimum for Straffen, naar han forsømmer Anmeldelse her i Landet er altsaa efter § 1 4 Kr.; men naar han forsømmer at anmelde i Udlandet, efter § 7 10 Kr. Jeg tror nok, at der her turde være Noget for det Udvalg, der ventelig vil blive nedsat, at tage under Overveielse. — Det gjør mig ondt, at jeg maa være saa vidtløftig med disse Smaating og ydeligere kommer til at dvæle ved § 7, nemlig i Anledning af en Passus, der findes i § 8. Denne Paragraf taler om, hvilke Autoriteter det er, der skulle foretage Undersøgelsen i de i Ufsnit I. og III. omhandlede Sager „med Undtagelse af de i § 7 sidste Stykke nævnte“. Jeg har tænkt mig, om der ikke muligvis her skulde kunne være en Trykfeil, idet nemlig § 7 sidste Stykke jo egentlig ikke taler om en vis Klasse af Sager, men indeholder en Straffe-